

[Justitsministeren.]

ikke på fordomme om, at de er født som dårligere mennesker end andre, og derfor er det klart, at vi ved en moderne kriminalpolitik kan redde mange mennesker og få dem ind i en lovlydig bane og en agtværdig borgerlig tilværelse. Men der er bare det at sige til det, at disse synspunkter har ingen relevans i denne sag. Her drejer det sig om et medlem af den lovgivende forsamling.

Jeg kunne have lyst til at stille hr. Thestrup det spørgsmål: hvis en dommer havde gjort sig skyldig i den samme lovovertrædelse som den, hr. A. C. Normann er dømt for, ville hr. Thestrup så mene, at han efter at have afsonet sin straf kunne vende tilbage til dommergerningen og dømme i færdselssager? Hvis en politimester, som ofte fungerer som anklager i færdselssager, havde gjort det samme, kunne han efter udsonet straf vende tilbage til sin politimestergerning og være anklager i færdselssager? Hvis en statsadvokat havde gjort det samme, kunne han vende tilbage og være anklager i færdselssager? Der er her tale om stillinger, som kræver kvalificeret tillid. Der skal ikke være mindre tillid knyttet til at være lovgiver end til at være dommer, anklager eller statsadvokat.

Sagen her drejer sig om folketingets omdømme foruden om hr. A. C. Normanns. Folketinget må være varsom med, at dets omdømme ikke lider skår i befolkningen, og derfor har det desværre kun én ting at gøre, og det er at sige nej til, at hr. A. C. Normann kan fortsætte med at deltage i lovgivningen bl. a. om færdselslovgivning.

Erhard Jakobsen: Jeg tror, at enhver af os tager ordet med den samme ulyst som justitsministeren, men jeg tager ordet af samme grund som justitsministeren, nemlig den, at jeg overhovedet ikke kan godkende, at man drager en parallel mellem den stilling, som embedsmænd, der er næsten uafsættelige, indtager og så en folketingsmand, som kan smides af ved næste valg, blot nogle få mennesker stemmer ham ud. Der er en fuldstændig fundamental forskel, specielt når det drejer sig om en dommer, som er uafsættelig, men da også en embedsmand i øvrigt, der jo næsten skal lave helt fantastiske ting for at blive afsat. Det er mig ubegribeligt, at det kan føres ind i billedet.

Og så én advarsel til. Det er sikkert gået adskillige af mine kolleger, som det er gået mig, at vi har fået harmdirrende henvendelser fra folk, der har sagt, hvor forføreligt det var, det, der var sket, og det vil ingen benægte, det tror jeg vores kollega, hr. A. C. Normann, har følt mere end nogen som helst anden. Men det, der berører mig ubehageligt, er, at man gennem visse dele af den offentlige mening prøver at lægge et pres på os, også følelsesmæssigt, og ét af argumenterne er det, som jeg beklager at justitsministeren brugte, nemlig forsvareren for vores egen værdighed. Det skal ikke forsvares på den måde i hvert fald. Det kan ikke være det, der gør et medlem egnet til at være i det danske folketing, at han aldrig nogen sinde kommer til i et kort øjeblik, uden at tænke over det, at gøre et eller andet, der, sådan som straffeloven er udformet, kommer til at ramme ham bagefter. Det kan ikke have noget at gøre med, hvad der får folk til at stemme på et medlem af det danske folketing.

Jeg advarer mod at tro, at almindeligt omdømme er det, der står i aviserne. Jeg advarer imod at tro, at journalisternes mening er udtryk for almindeligt omdømme. Jeg advarer mod at tro, at de udvalgte læserbreve, tre ud af hundrede måske, skulle være udtryk for almindeligt omdømme.

Hvad end kollegerne vil stemme efter, så lad være med at stemme efter journalisternes udtalelser og efter læserbrevene.

Thestrup: Jeg er naturligvis enig med justitsministeren i, at en dommer og en politimester ville miste deres embeder, hvis de gjorde sig skyldige i overtrædelser af grov art af færdselslovgivningen med de følger, der her er tale om. Men det er, går jeg ud fra, fordi de selv skal dømme i færdselssager, fordi de, om jeg så må sige, er direkte aktører i færdselssager. Det er ikke tilfældet her, og derfor kan vi efter min opfattelse ikke sammenligne de to forhold.

Niels Jørgen Nielsen: Det er ikke folketingets opgave at afgøre de almindelige følger af, at et medlem af tinget overtræder de love, folketinget har vedtaget. Det er domstolens sag. Men når domstolene har talt, pålægger grundlovens § 33 folketingets med-